

ligger ved Bolværket med sin Last af levende og dødt, være ude af Stand til at beregne sin Risiko, naar der ikke er nævnt en bestemt Sum. Men derved, at vi har indført en bestemt Sum, nemlig den i den danske Lovgivning gældende Maksimalsum for et Menneskeliv, 4,200 Kr. — en Sum, der er langt højere end den, man har i andre Lande, f. Eks. i England, i de samme Tilfælde —, har vi gjort Rederne det muligt at assurere Menneskeliv paa enhver Rejse for 4,200 Kr. og at gøre det paa saa overkommelige Vilkaar, at den enkelte Billet kun fordyres med et ganske ringe Beløb, hvis den af Konkurrencehensyn overhovedet maatte blive fordyret. Vi har endvidere stillet Vejen aaben for, at de mere kommercielle eller ofte rejsende, de store forretningsdrivende, hvis Liv fører med sig, at de atter og atter maa betro sig til Oceandampere, kan tegne sig en ekstra Assurance for den enkelte Rejse, hvad de nu allerede i meget stort Omfang gør, og hvad man kan gøre for en ringe Præmie. Jeg skal derfor anbefale det høje Ting at stemme for mit Ændringsforslag under Nr. 3, som har sin bestemte Plads i denne Lov, samtidig med at vi begrænser Risikoen for Rederne for hvert enkelt Menneskeliv og gør det muligt for dem at vælte Risikoen over paa Assuranceselskaberne.

Jeg har stillet et andet Ændringsforslag, under Nr. 5. Af selve Ændringsforslagets Ordlyd vil de Herrere ikke kunne gætte sig til Indholdet, men hvis vi vedtager Ændringsforslaget, som det er formuleret her som et Tillæg til Sølovens § 226, vil vi beholde den gode gamle Regel i den danske Sølov, at Bjærgelønnen som Regel ikke maa overstige $\frac{1}{3}$ af det bjærgedes Værdi. Sølovens § 226 lyder saaledes: „Bjærgelønnen maa i Almindelighed ikke sættes højere end til en Trediedel af det bjærgedes Værdi efter Fradrag af“ forskellige Ting. Det er en Regel, vi har haft i dansk Søret i lang Tid, og som har virket godt, og som aldrig vides at have virket til Ulempe. Hvis vi nu følger Konventionen og affatter Løven saaledes, at Bjærgelønnen aldrig maa overstige det bjærgedes Værdi, uden at nævne, at den som Regel skal holde sig under en Trediedel, kan det være, at Ntidens og især Fremtidens Dommere vil gige som saa: Hvorledes kan det vær at man brugte dette „en Trediedel“ som Vejledning for Dommerne ud a Loven, da det slet ikke var nogen Nyttetil? Thi det er tydeligt, at naar

Bjærgelønnen ikke maa overstige det bjærgedes Værdi, er det ikke en Krænkelse af den Passus i Konventionen, som handler herom, naar vi siger, at Bjærgelønnen som Regel skal holde sig indenfor en Trediedel, thi en Trediedel af det bjærgedes Værdi overstiger sandelig ikke det bjærgedes Værdi. Men Bestemmelsen giver Dommeren en vis Paamindelse om at bruge de gode gamle kendte Regler, som har virket godt til alle Sider. Jeg ser en Fare i at kaste dem bort. Jeg har om dette Punkt talt med vore første Dommere. De ser ingen Fare ved at kaste det bort, idet de mener, at de i Fremtiden vil dømme ganske, som de dømmer nu. Men naar vi her giver noget Lovskraft, altsaa fæstner Ordene i Lovsform, skal de binde ikke blot den nulevende Slægt, men ogsaa den kommende, og den kommende Slægt kan være i Tvivl om, hvad vi har ment ved at opheve Bestemmelsen om denne Trediedel. Bestemmelsen kan, som sagt, ikke gøre noget eneste Menneske Fortræd, men den kan komme til at gøre godt et eller andet Sted nu eller i Fremtiden, og jeg vil derfor paa det indstændigste anmode dette høje Ting om at lade den komme ind. Der vil blive indvendt imod mig, at det er i Strid med Konventionen, men dette har ikke noget paa sig. Vi behøver ikke at være Jurister for at se, at en Trediedel er mindre end det hele, og fordi Kommissionen siger, at Bjærgelønnen maa ikke overstige det bjærgedes Værdi, har vi Lov til at føje til: „og skal som Regel holde sig under en Trediedel deraf“.

Det er blot disse Bemærkninger, jeg ønsker at gøre. Jeg maa dog føje til, at af de to berørte Forhold lægger jeg stærkest Vægt paa, at det høje Ting indsætter et Forbud mod en Overenskomst mellem Redere og Passagerer om, at Rederne skal være fritagne for Ansvar ved Sammenstød.

Ministeren for Handel og Søfart (Muu): Overfor Ændringsforslag Nr. 3 skal jeg kun gøre den Bemærkning, at netop de for os vigtigste Lande, Sverige og England, har fastsat Lovforslagets Indhold paa dette Punkt i deres Bestemmelser, og det samme vil ske for Norges Vedkommende, og at det vil være uheldigt, om vi stiller vor Søfart anderledes, end netop de Lande, vi staar nærmest i Berøring med, stiller deres. Overfor Ændringsforslaget under Nr. 5 skal jeg bemærke, at jeg ikke er Jurist, og skal derfor ikke indlade mig paa en juridisk Diskussion om det Spørgs-